

Stemme, som jeg kunde: „Hør, Kammerater, ved I, at I skal flyttes nordpaa om et Par Dage?“ Et Par af Hovederne løftedes, og flere Steder summede Fluerne til Vejrs — de blev jaget bort, for at man kunde høre bedre. „I Overmorgen skal dette Hospital rømmes, og saa bliver I sendt til St. Louis, eller maaske til Chikago. Der er sendt et Dampskib efter Jer. Paa Lørdag er I næsten hjemme. Hvad siger I til det?“

Nu havde jeg faaet dem vakt. De havde saa grundig mistet al Modstandskraft, at de kun kunde strammes op ved et *stort* Haab. Det fik de ved de Ord „næsten hjemme“. Efter at det første Shock af Forbavselse havde sat sig, begyndte de med matte Stemmer at spørge: „Hvem — siger — det?“ — „Hvad — skal — De her?“ — „Hvor — kommer — De — fra?“

Nu havde jeg Spillet gaaende, og jeg skyndte mig at svare paa Spørgsmaalene. „Jeg kommer fra Jeres Venner derhjemme, og jeg bliver hos Jer, til jeg har faaet Jer alle anbragt om Bord. Og saa har jeg til Jer hjemmefra *alt*, hvad I kan ønske Jer! Æg, The, Sukker, Vin, Vindruer — og Doktoren har sagt, at I maa faa alt, hvad I forlanger. Naa min Dreng“ — sagde jeg til den nærmeste — „hvad kunde Du nu for Exempel have Lyst til?“ Han var en gift Mand, lige saa gammel som jeg selv, men Sygdommen havde gjort ham til et hjælpeløst, klynkende Barn. Det var en Anstrængelse for ham at tænke sig om og bestemme sig, men endelig valgte han: en Kop The, Smørrebrød og et blødkogt Æg.

Mrs. Livermore kunde nu have ladet en af Negeroppasserne som havde et Baal tændt udenfor, lave det forlangte; det vilde utvivlsomt enhver Mand have gjort. Men som Moder vidste hun, hvordan syge Børn skulde behandles.

„Jeg stillede mit Spritapparat op paa en Stol foran hans Seng, kogte Vand, lavede Theen, skænkede den og kom Sukker og Fløde i, mens han laa og saa paa det; endvidere smurte jeg Maden og kogte Ægget, altsammen i hans Paasyn.

Hundrede Par Øjne fulgte disse Tilberedelser med voxende Interesse; og da jeg havde sat Koppen ved hans Seng, lød det fra den ene Seng efter den anden: „Aa, maa jeg faa med, akkurat ligesom han!“ Jeg rejste min første Patient op, stillede hans Tornyster bag hans Ryg og bad ham smage, om det nu var tilpas. Da han havde taget en Mundfuld, gik der over hans Ansigt et sygeligt Smil, som strax derpaa blev til et An-